

Økonomi og sommergjester

Veierlendingen

Ingen pizzaer med nye navneforslag er mottatt i redaksjonen. Vi regner dermed med at avisas navn blir Veierlendingen også i fremtiden.

Sommergjester

På Veierland har vi to grupper med sterk tilknytning til øya. Helårsfolket og sommergjestene. Disse gruppene har mange felles interesser, og noen motstridende. Veierlendingen skal holdes åpen, og skal være et talerør, for begge grupper.

Første nummer ble delt ut gratis til alle fastboende. Dette (andre) nummer kommer kun til abonnenter. Andre må kjøpe bladet i løssalg. Nummeret er således også tilgjengelig for våre sommergjester.

Fast spalte for hytte-eiere vil bli kontinuerlig vurdert. Vi regner med å høre fra våre sommergjester i den anledning.

Økonomi

Vi vil mase minst mulig om avisas økonomi, men gjør oppmerksom på at alt fra fotografering, papir og telefon til trykk og distribusjon koster penger. Trykkeriutgiftene alene kan beløpe seg til 5 - 6000 kroner pr. nummer med 12 sider. Dette nummer er derfor, som førsteutgaven, kopiert. Kopieringen koster ca. 1650.- kroner (150 eks.). Bretting og stifting er gjort på dugnad, for hånd.

Disse utgiftene vil vi forsøke å dekke med annonser, abonnement, løssalg og diverse støtteordninger.

Abonnement

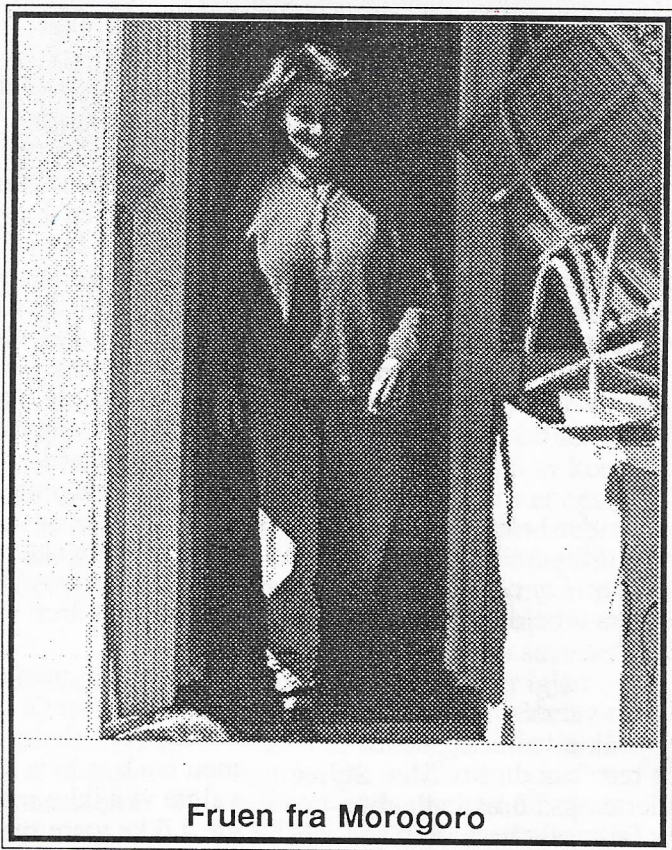
De som allerede har betalt inn et passende beløp på vår postgirokonto (nummeret finnes nederst på denne side) vil automatisk motta 10 nummer av avisa.

Dette er andre nummer. Det blir ikke det siste.

Postadresse: Veierlendingen, 3144 Veierland
 Telefon PAC: 033-88173
 Telefon BAI: 033-88222 (Page one 033-16 104)
 Postgiro: 0823 0315087

Tilbake fra Morogoro

(PAC) Navnet minner mest om en fornøylespark et sted, men det er det absolutt ikke. Bente og Lasse med barna Ingrid og Tore, er endelig kommet hjem igjen etter to år i denne regionen.

Fruen fra Morogoro

Familien har undervist og videreutviklet kunnskapene hos elever ved et jordbrukssenter i Tanzania. I en leir for leprapasienter, altså spedalske pasienter, som på mange måter får nye vanskeligheter å håndteres med etter å ha blitt rammet av den fryktede sykdommen.

Tanzania ligger i et forholdsvis tørt område av Øst-Afrika og grenser til det Indiske hav, Mosambique, Zaire, Uganda og Kenya for å nevne de mest kjente statene. 85 % av befolkningen driver jordbruk. Andre fisker i Viktoriasjøen eller i det Indiske hav. Landet har gull og diamantforekomster, næringsmiddel-fabrikker, en liten handelsflåte og et flyselskap.

(Fortsettelse på side 6)

Utgiver: Per Arve Carlsen
 Redakssjon: Per Arve Carlsen
 Bjørn Arve Iversen

Halvgamle nyheter og småplukk

Björg og Arne Clausen

Den 17. April holdt Veierland Vel's styre en enkel tilstelning for de to avtroppende poststyrerne, Björg og Arne Clausen. Det ble gitt gaver til paret, gaver som hele Øya har vært med å spleise på.

Björg fikk en nål og en ring i gull, Arne fikk et bokverk. Nærmere bestemt "Norge Vårt Land". Vi håper de får glede av gavene.

Dugnaden på Vellet

Den årlige vårsjauen er unnagjort. En iskald nordavinden la en demper på fremmøtelysten hos de fleste, men jommen stilte ca. 40 av de mest iherdige beboerne opp med river og godt humør. Mange av de fremmøtte var i yngste laget til å ta et tak, men spredte desto mer latter og glede i den blåfrosne forsamlingen. Når sola også viste seg stundesvis, var livet slett ikke så verst, likevel.

Noen var der hele tiden, andre gikk litt tidligere hjem for å legge litt i ovnen. Og det er lovlig. Et par timers arbeid hjelper meget godt.

Alle som var der helt til slutten fikk nybakte vafler og øl. En herlig rett, kan du tro. Men Styret spanderte også brus i alle regnbuens farger og varm kaffe til den som heller ville ha det.

Styret og formannen, Solveig M. Torgersen, vil herved takke alle de fremmøtte varmt for den strålende innsatsen. Det ble raket og ryddet pent ute, og noen pene damer ville ta det innvendige en kveld til uka.

Styret minner samtidig om at Vellet bør males i år. De sprekeste på Øya bør forberede seg på at de vil bli spurt om en ørliten dugnadsinnsats litt senere.

På medlemsmøtet

21. April besluttet vi ved skriftelig avstemning, 10 mot 8 stemmer, å gi byggmester Arne Torgersen i oppdrag å bygge den nye postterminalen ved brannstasjonen. Alternativet var å by inn til anbud, for så å velge en ansvarshavende, en ordning byggmesteren sikkert ville foretrukket selv.

Så nå er vi igang. Det viktigste er at vi får beholde posthuset. Og til det trengs midler. Veierland Vel har neppe penger til å betjene en gjeld på nærmere 200.000 kr. Vi bør alle, alle som bruker posthuset, være med å spytte i kassa for om mulig å få gjelden ned. Det er tenkt solgt andelsbevis til den lave pris kr. 100 slik at vi får anledning til å kjøpe et til oss selv, og et til hvert av barna, for eksempel. Og kanskje barnebarna? Vi må kanskje belage oss på å bruke noen kroner ekstra ved de forskjellige arrangementene i årene som kommer også, så la oss løfte i flokk. Dette skal vi klare! Husleien fra Postvesenet utgjør bare kr 10 500. I året.

I ettertid kan man diskutere i det vide og det brede om hvordan og hvorfor, hvorledes i huleste osv., men husk at hvis ikke vi var der, valgte vi å ikke mene noe. Vi valgte å ikke være med på beslutningsprosessen. Anstendigheten ber oss derfor å holde munn, nå. (red. 1's anmerkning. red. 2 er ikke enig, les: eier ikke anstendighet)

Vel møtt neste møte! Det kan være viktig.

Gammelpoppens venner

hadde konstituerende møte etter dugnaden. På loftet over Vellet. Rundt en jukeboks av ukjent årgang. Her ble bestemt og høytidlig lovet at denne må renoveres og bringes tilbake til brukbar stand. For felles avbenyttelse ved Vellagsfester og andre arrangementer.

Styret innhentet tillatelse hos Solveig, men hvem har singelplater?

Flisblæsa's

eiere anlegger i disse dager en fin øvingsbane for hester i Alby-skogen, i nærheten av fyllingen.

Nabo T.

nekter plent å være avisens nyhetsredaktør. Det er således fare for at halvgamle nyheter blir steingamle før leserene får dem.

Den 19. April

holdt herr og fru Gundersen geburtsdag for Jarle Viers og sin egen datter Kristine. Begge barna fylte nemlig tre år samme uken. Alle barnehagebarna og deres mødre var innbudt til festen, til lek og moro. Og mat. Det gikk med pølser og brus, gele og sjokoladekake i store mengder.

Flyfotografering

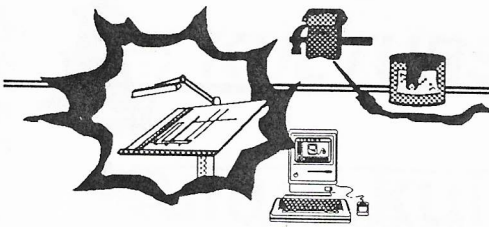
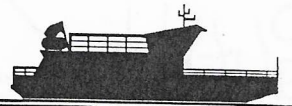
Nærmere st. Hans vil Flybilder a.s fotografere hytter og hus på Veierland.

Gartneriet på

Tømmerholt hadde satt ut kasser med små blomster ved veien. Et lite skilt med en anbefaling om videre behandling annonserte at forbipasserende kunne forsyne seg.

Positivt, ressurbesparende og omtenkstomt.

Kuslepp på Alby

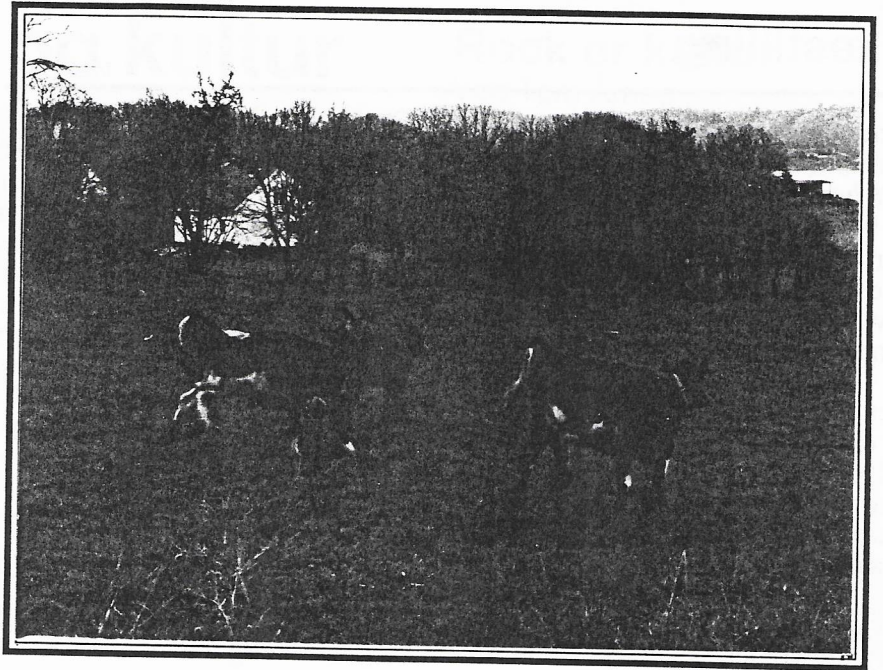
PAC

Vi skriver 18. April. Det duskregner ute, det er litt surt og kaldt når redaksjonens tipstelefon plutselig begynner å røre på seg. "Hei, det er Anne, vil du se årets kuslipp? Rapp deg!"

Hesblesende ankommer fotografen åstedet, med en lett kjennelig blåtone i ansiktet og blodsmak i munnen. Alt gjøres klart til slippet i fjøset, og traktorer kjøres frem som store demninger ute. I båsene rauter kuene forventningsfullt, de merker at noe spennende er i gjære. Så, endelig slippes de ut, to og to i slengen.

Først blir de stående litt, mysende mot det uvante. Gjør tegn til å ville inn igjen til den kjente lukten i fjøset, men så snart en våger seg ned på jordet, er ikke de andre sene om å slå følge. De nøler litt, igjen, kan liksom ikke tro det er sant, men jo, det er det visst. Kaute spark og vill fart, verden, her kommer vi! Nesten som barn, som en skoleklasse etter siste dag på skolen, sprer de seg utover, kommer sammen igjen, gratulerer hverandre med friheten og rauter opphisset. De dulter i hverandre, som for å hilse på en nabo fra en bås lenger nede, eller kanskje for å nyopprette rangordningen fra i fjor.

I råken etter en igjengravd vannledning er det ennå blødt, noen av kuene synker nedi til knærne og sklir bortover. Men dette var morro, for opp på jordet og nedi igjen. Flere ganger, til noen av dem mest av alt minner om vannbøfler. De blir nok støle i morgen, humrer bonden, fornøyd på kuenes vegne. Over at det ble så tidlig vår. Forrige rekord, tidspunktet for kuslippet, lød 28. April.

I hundrevis av år har det vært kuer på Veierland. I Torger's bygdebok er gården Alby omtalt som krongods i år 1560. I 1657 hadde borgermester Anders Madsson 2 hester, 7 kuer, 8 unge og 23 sauer her. Og dyreholdet hadde sikkert lange tradisjoner allerede dengang. Ryktene sier at det sannsynligvis er slutt fra i år. Hvordan er situasjonen ved Nøtterøy's største gård nå, Egil?

Jeg er oppsagt av interesseselskapet fra oktober 1989. En av årsakene er at det er sendt klage til kommunen. Og de igjen har klaget til selskapet hvor jeg er ansatt som forpakter.

Hovedproblemet er slitasjen på veiene. Han trenger grov redskap til grove jobber, og det lar seg ikke nekte for at veiene slites. Selv om han er klar over problemet og bruker fornuft når han må avgårde. Dessuten skaper alt liv slitasje. Vi vil vel ikke ha en eneste stor kirkegård her ute?

Neste problem er gjødselkjelleren. Selskapet har vist liten vilje til å satse penger på vedlikehold og nyanskaffelser til gården, så nå er kjelleren umoderne og ikke lenger godkjent.

Det er avgjort. Kuene er solgt, heldigvis til en bra mann, det hjelper på humøret å vite. Den nye eieren vil hente dyra i August.

Den videre driften av gården vil nok hovedsaklig bestå av korn dyrking, men sauedrift er også foreslått. Gjødselkjelleren bør kunne være bra nok til denne typen dyrehold. Avføringen er tørrere og på mange måter lettere å ha med å gjøre, men sauedrift reiser andre problemer igjen. Dette vil den nye forpakteren sikkert ta stilling til. Det har riktignok ikke meldt seg noen interessenter enda, men vi får tro at det løser seg til neste driftsår.

Selv vil Egil og Anne, som nå har drevet gården i 11 år, satse på gravemaskinkjøring og korndyrking i litt mindre målestokk. De håper å få beholde den tilleggsjorden de har forpaktingskontrakt på. Og en mulighet til å få bygget en driftsbygning ved det nye huset sitt i Krika etter noen år.

Er du bitter, Egil? Nei, egentlig ikke. Det er tungt å drive her ute fra før av, og når man får flere problemer enn gleder, er det ikke vanskelig å innfinne seg med en ny situasjon. Jeg håper vi får roligere dager heretter.

Likestilling

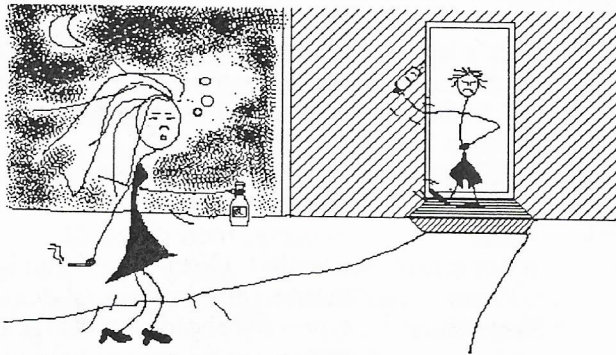
Ved PAC

Likestilling mellom kjønnene er viktig. Det har ikke alltid vært slik at en kvinne er tatt så alvorlig som idag. Mye er blitt bedre, men ennå er det et stykke igjen.

Når vi nå sammenlikner en båt med en kvinne, er det av respekt, vi ville ikke et øyeblikk tenke på å gi mannen samme æresbevisning.

Men hvem har ikke lurt på hvorfor en båt, som er et hannkjønnsord, oftest omtales som "hun"? Ikke vil vi påstå å ha det endelige svaret, men her er noen mulige årsaker.

1. Bør styres av en mann
2. I ubevoktede øyeblikk tar hun makten
3. Tåler ikke overbelastning
4. Skifter navn når hun skifter eier
5. Er i alminnelighet dyr å rigge til
6. Koster mer i underhold enn eieren egentlig hadde tenkt seg
7. Kan trekke en mann med seg i dypet
8. Må males og rigges til før hun går ut
9. Blir med årene noe besværlig, og vanskelig å håndtere

Det er ikke all likestilling som er av det gode

VEIERLAND LANDHANDEL

033•88 013

Ferskvare • Tørrvare • Frukt • Grønnsaker
Hermetikk • Brød/bakervarer • Øl/mineralvann
Ukeblader

Jernvare • Leker • Toilettartikler • Malerutstyr
Båttutstyr (dregger, bøyer, tau m.m.) • Fiskeredskap

UTKJØRING
På kort varsel bringer vi varer med bil. Kun
15 kr pr. tur.

Gratis utkjøring hver fredag

FORHÅNDSBESTILLING
Du bestiller • Vi leverer • På kort varsel kan
vi skaffe alle typer varer fra våre grossister,
til en spesiell anledning, eller rett og slett til
den daglige husholdning

Velkommen

EF eller ikke,

ja ikke vet jeg, men hvis EF får i gang sitt indre marked, hvem skal vi da selge våre varer til?

PAC

Kommentar fra red. 2: *Det spørres jo hva du skal selge. Olja går vel greit åkke som og blåskjella er vel et problem åkke som. Har du noe annet å selge så prøv en rubrikk-annonse i Veierlendingen.*

LESERBREV

Mangler Veierlendinger respekt for dyrket mark?

Det sjokkerer meg at det blir vist så lite hensyn til dyrket mark. Enkelte av Veierlands befolkning tror visst at bønder dyrker gress for morro skyld. Men kuene må ha mat, for at alle kan gå å kjøpe melk i butikken hver dag.

Veierlendinger tar daglig snarveier over jorder, til bens og t.o.m. med traktor. Andre bruker det som parkeringsplass for diverse redskap og søppel ligger strødd.

Dette sliter selvfølgelig på gresset, slik at bøndene ikke får den avlingen de hadde ventet. Det blir

nemlig ikke satt av mer enn nødvendig areal til grasproduksjon. Igjen fører dette til store tap, fordi kuene ikke får nok mat til å holde melkeydelsen på topp.

Jeg har jobbet i Oslo i 5 år, der hadde vi aldri slike problemer. Burde ikke folk på landet ha bedre vett enn byfolk?

Jeg tror Veierlendingers motto er min eiendom er min, mens andres eiendom er også min. Hadde dere likt om jeg tok en runde på plenen deres med Sonja, hesten på gården. Neppe.

Nei Veierlendinger, tenk dere bedre om og vis hensyn. Eller er det for mye forlangt?

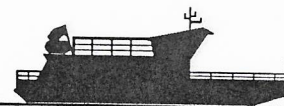
Marianne Skogen

Båtskyss

Dag og natt – Tangen

Telefon 88 134

Flisblæsa er gravid!

Kultur, kultur og kultur

PAC

Hva gjør man når deadline nærmer seg og man må skrive noe om kultur? Man lurer i hvert fall på hva i all verden man har gitt seg inn på. Klør seg i hodet. Man blir desperat og inderlig fortvilet over egen inkompetanse. For hva er nå egentlig kultur?

Og hva er finkultur?

Tja,...kultur er vel hobby, vel. Hobby for folk flest, og arbeid for noen. Hobby er fritidssysler, adspredelser. Kultur blir således indirekte med i produksjonsapparatet, slik som smøreolje i et annet maskineri. Kultur er adspredelser i hverdagen, og om søndagen. Man er i stand til å yte litt mer neste dag etter litt kultur en ettermiddag. Særlig hvis det var litt løft i kulturen.

Det er mye kultur jeg ikke forstår. Er det da finere kultur? Eller er det dårligere? Kunstutstilling kan være kultur. Musikk er kultur. Hobby er kultur. Båtpuss kan være kultur. Det er musikk i et pent skrog. Jakt er kultur. Arne Nordheim må kanskje være kultur, for han forstår ihvertfall ikke jeg.

De fleste kjenner navnet, det er han som lager musikk. Ofte omtalt i massemedia og hyppig etterspurt av kjente orkestre i inn og utland. For en tid tilbake skulle et av stykkene hans oppføres i TV. Nå, tenkte jeg, nå skal jeg sitte og studere dette musikkstykket, virkelig konsentrere meg og forsøke

å forstå denne mannens uttrykksform. Se om vi kan ha noe felles. Og tro det eller ei, ettersom konserten skred frem, begynte det virkelig å demre for meg! Jeg tror at han, når han komponerer, tar sine ennå ubeskrevne notepapirer, setter dem opp langs en fjellrabbe eller lignende, og skyter på dem med hagle. Så setter han streker og linjer fra hullene, der det måtte passe. Og spiller. Godt betalt blir han og.

Men jeg har ikke tenkt å gi opp. En annen dag vil jeg prøve å forstå, igjen.

Rock er kultur. Tung og suggerende påvirker den tilhørere i alle aldre. Jeg nevnte forresten kunstutstilling. Den siste jeg tilfeldigvis dumpet borti var i Sandefjord. Aukrust og Flåklypa viste tegninger og forskjellige oppfinnelser. Fant ikke mye løft der, så det var ikke kultur for meg. Det velger jeg å si. Det gir jeg meg selv lov å mene. Dårlig kultur kan jeg ikke si. Kanskje jeg forstår en dag, og god eller dårlig, det forandres vel ikke med min eventuelle forståelse?

Hver mann har sin kulturinteresse, den forandres dessuten gjerne flere ganger i løpet av livet, så derfor: frem for mangfoldet. Jeg må bare passe på så jeg ikke setter meg selv i en bås og ikke ser hverken til sidene eller fremover. Jeg vil være nysgjerrig, smake på nye ting, kanskje være med på å lage avis...

Rock er kultur

Ved Tom Årnes

Det går ikke en dag uten at de fleste av oss, på en eller annen måte, lytter til Rock. Enten det er i radio, på TV, via kassetter, plater eller CD'er.

Men Rock er mer enn musikk.

Med Rock har ungdommen et eget uttrykksmiddel. En rekke andre kunstformer har fulgt i musikkens kjølvann. Jeg tenker da på rocketekster som er blitt en litterær genre, likeså platecover, plakatkunst, motedesign, nye veier i journalistikken og videoer.

Alt dette er egne kunstneriske uttrykk som har utgangspunkt i den eksplosjonen som fulgte med folk som Elvis Presley, Bo Diddely, Little Richard, Chuck Berry, Fats Domino, Bill Haley, Buddy Holly og Jerry Lee (THE KILLER) Lewis, for å nevne noen på midten av 50-tallet.

Til sjuende og sist er Rock en egen livsform for unge og for ikke fullt så unge, som tar med seg Rocken inn i en moden alder. Jeg skal ved en senere anledning komme tilbake med en presentasjon av noen artister som har hatt en stor betydning for Rocken.

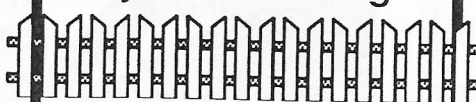
Til slutt sier jeg som veteranen Bo Diddely en gang sa det: "ROCK ER IKKE NOE DU VOKSER AV DEG. ROCK VARER LIVET UT".

Avisnavn

Rett før avisa gikk i trykken fikk vi inn et forslag om avisnavn. Forslaget er: Veilenningen. Forslaget ble levert uten følgepizza og legges inntil videre på is.

Flere forslag?

Gjerdemontering

Stakitt – Netting
Faste priser

Telefon 88 134

Hønseri III

Det viser seg at også Anders skal starte med høns. Det er snart lettere om vi ramser opp de som ikke skal ha høns.

Dette er en interessant utvikling.

(Fortsettelse fra første side.
Tilbake fra Morogoro)

Landet greier seg likevel nokså dårlig i konkurransen med andre land.

Og det har vært en krevende tid, sier begge. Først tok det, på tross av språkkurs, et halvt år før de virkelig begynte å forstå de innførte og deres sjargong. Barna brukte like lang tid på å innrette seg etter helt nye forhold og ikke minst den intense heten. Så var det å lære seg kulturen og det nye leve- og arbeidsmønsteret i det store landet. Det er ikke lett å komme fra et industriland med høy teknologi og effektivitet, til et utviklingsland i Afrika. Med tilhørende "Manjana" innstilling. Denne kulturbarrieren er ofte svært vanskelig å passere.

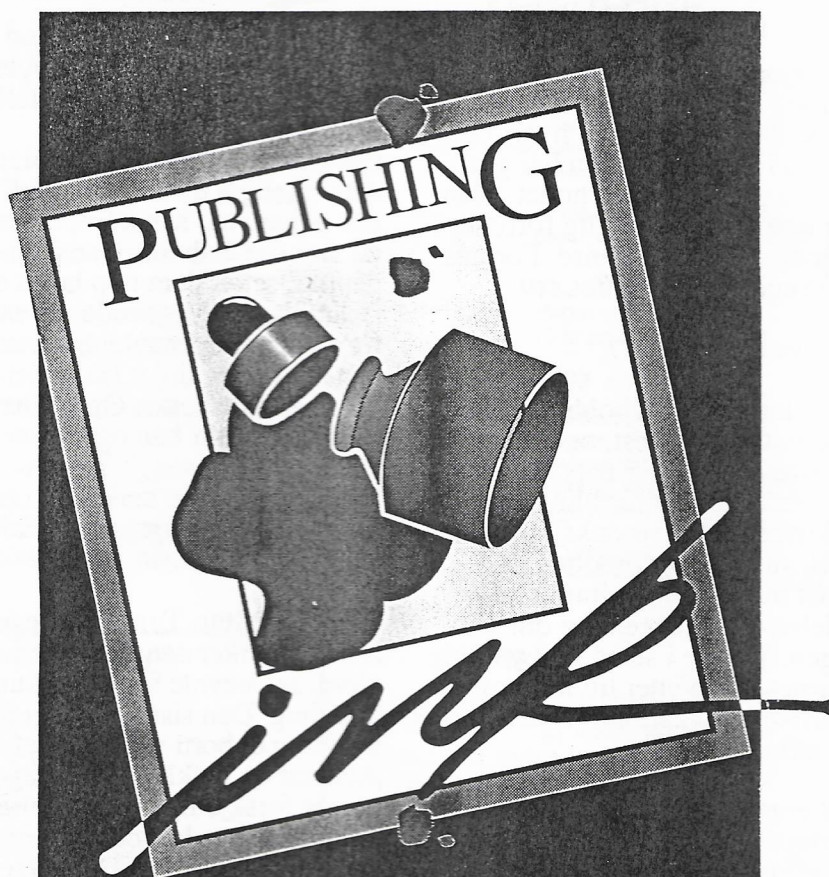
Det fantes ikke elektrisitet i regionen, så vifter, luftkondisjonering eller for den saks skyld kjøleskap til kalde drikker var ikke å tenke på. Vi tror de muligens kan ha lengtet hjem til både snø og friskt Farrisvann mer enn en gang. For ikke å snakke om det lette, kjøleende sommerregnet.

Vesle Ingrid ble 5 år 7. Mai, Tore blir 10 noe senere. Han har gått et år i swahili skole og foreldrene er spente på hvordan han vil klare denne nye overgangen til norsk skole. Men han er jo en kvikk liten tass, lærerne våre er flinke, så det går nok sikkert bra.

Familien er innstilt på å bli boende på Øya inntil videre, Lasse skal tilbake i sin ordinære jobb ved Vestfold-Buskerud Slakteri, og fruen selv vil sette istand hjem og have etter det lange utenlandsoppholdet.

Velkommen hjem igjen! Redaksjonen håper på et fyldig reisebrev i et senere nummer, når familien har summet seg litt.

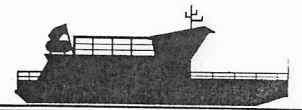
Vis sjøvett
Bruk lanterner i mørket.

Desktop Publishing Systemer fra Profesjonelle Brukere

Page one a/s
(033) 16 104

Biodo – Ett réelt alternativ?

BAI

Det finnes neppe noen enkel måte å løse Veierlands kloakkproblem på. Men vi tror at et mer avansert sandfilterbasert system sammen med biologisk toalett vil kunne løse problemet. I tillegg til dette må kommunen være positiv og vi Veierlendinger må akseptere en mye mer omfattende kontroll av anleggenes rens-effekt. Hvert enkelt anlegg må kontrolleres minst en gang pr. år.

Renseanlegg

Renseanleggene kan bygges omtrent som i dag, men sandfiltergrøftenes lengde bør økes. Det benyttes tre like store kummer. Volumet i kummene økes og kloakken pumpes fra kum til kum. Dette gir mer kontrollert fylling/tømming av kummene.

Når kum 1 er full pumpes innholdet i kum 2 over i kum 3. Deretter pumpes innholdet i kum 1 over i kum 2. Kum 2 tilføres luft for å få en mer aktiv biologisk prosess.

Biodo

Til installasjon i eldre hus med god plass tror vi Snurredassen's boligmodell er det beste valget. Den krever imidlertid god plass og kan være plundrete å tømme. Er det dårligere plass er nok Nya Müllbänken det beste alternativ. Den står oppe på gulvet og er bare å plugge i kontakten. Avfallet ender i en plastpose.

Til nye hus vil vi også fokusere på to alternativer. Også her er Snurredassen's boligmodell det ene. Det andre er "gjør det selv" modeller.

"Gjør det selv" versjonene faller i to grupper. De enkle etter

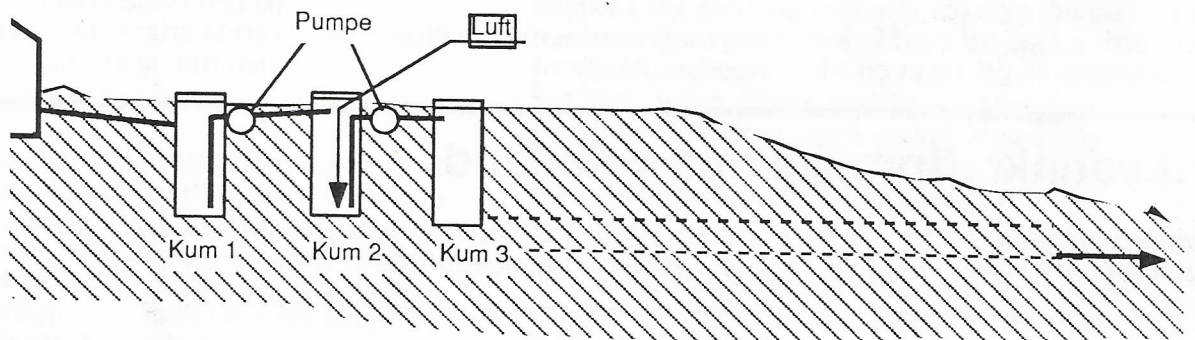
Snurredass-prinsippet og de mer tekniske etter Müllbänk-prinsippet. Vi hopper her over de avanserte.

Den enklest tenkelige er en murt (Leka) modell med to kammer. Kammeret byttes hvert annet år slik at massen kan lagres i kammeret to år før tømming. Tømningen kan gjøres meget rasjonell med store tømmeluker.

Utlufting med vifte. Oppvarming ved behov.

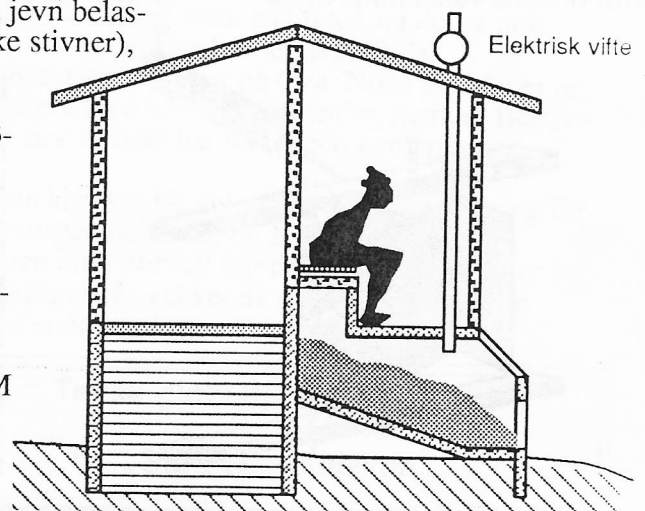
Denne løsningen egner seg godt også der det er større anlegg (Vellet og skolen). Den er desuten rimligere enn Snurredassen.

For hytter kan enklere ferdigkjøpte løsninger løse problemet. Vi vil spesielt nevne snurredassens hyttemodell, Camo do (finnes

også i boligversjon), Thoa-Throne, Bioloos (bør ha jevn belastning slik at massen ikke stivner), Müllbänk 80, Mull-toa Jumbo, Kombio (liten tømmeluke) KPS Miljøtoalett (svak avtrekksvifte) og Husquerna Miljøtoalett.

Vi vil til slutt gjøre oppmerksom på at det finnes biologiske anlegg med spyleklosett (WCM med Cipax klosett) for de som ikke kan klare seg uten spyling.

Bunnstoff

Nye regler

PAC

Redaksjonen har vært på båtutstilling, Sjøen For Alle. Av nyheter som først og fremst vil berøre oss her på øya, er de nye reglene om bunnstoffer.

Forurensningstilsynet har funnet ut at en del av den tiltagende fjordforurensningen er det vi småbåteiere selv som har skylden for. Og derfor er de såkalte tinnholdige bunnstoffer forbudt produsert fra og med i år, og forbudt solgt fra og med August neste år

Det vil heretter i hovedsak bare bli produsert kobberholdige bunnstoffer.

Dette kan resultere i en farlig felle for båteiere som har påhengsmotorer, hekkagregater eller seilbåt-drev i sine båter.

Fenomenet "Galvanisk prosess"

(Fortsettelse side 11)

De nye på Øya

(PAC) Kan jeg få noen ord med deg? Vi skulle så gjerne presentere de nyeste innbyggerene for leserene? Jasså? jada, e' ha god tid. En myk sørlandsdialekt legger en forsonende fure i det barske ansiktet. Eg é egentlig frå Mandal, men har bodd på Østlandet i noen år nå.

Det er Edgar Kristoffersen vi snakker med. Kona Toril og han selv leier Rollef's hus ved Albykilen, sammen med sin datter Une, fire år (4 år) De har også ansvaret for en ung gutt ansatt i Havnøy.

Kona, Toril er fra Slagen og paret kom hit til Øya i Oktober. De flyttet da fra Hvasser. Mannen sier hun er spesielt flink til å lage pizza, og styret i Pizzaklubben håper på invitasjon!

Edgar er midt i tredveårene og utdannet som nautisk ingeniør, det vil si skipper. Han mangler ennå litt fartstid, men det teoretiske er i orden. Han har også bakset som tømmer en tid, og er en all-

sidig herre med akkurat passe antall tommeltotter. Den store reke-tråleren som ligger i Albykilen er hans. Med den har han tidligere forsøkt seg som fisker, men en serie uhell i de tekniske remediene satte en effektiv stopper for videre drift. Nå er han ansatt av Havnøy og vil selge skøyta.

Ved Havnøy arbeider han for ungdom og liker seg svært godt. Så godt at også mesteparten av fritiden går med til dette arbeidet. Toril går også helhjertet inn for prosjektet som er svært krevende til sine tider, men også givende i rikt monn.

Ellers liker de seg godt på Veierland, og hjemme i stuekroken hos hverandre. Vi i redaksjonen vil være så ubeskjedne at vi på hele Øyas vegne vil ønske dem velkommen!

Sent, men godt.....ment.

(Jeg har fjernet den sterkeste Pizzatiggingen. Red 2)

Ny Veierlending?

For noen uker siden fikk Hilde og Anders en liten gutt. Navnet blir Nils.

Kjære Veierlendinger

Hjertlig takk til dere alle for de flotte gavene vi fikk.

Maken til vårt publikum finnes ikke.

Hilsen Bjørg og Arne

Som kattunger

BAI

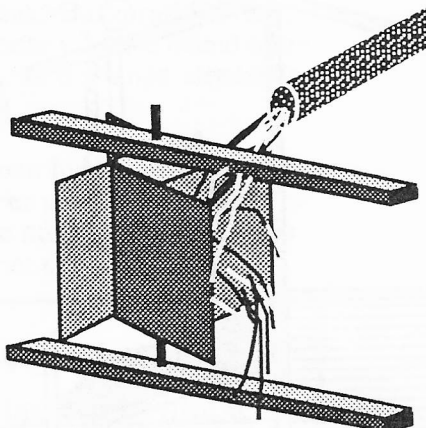
Som kattunger fra sin mors buk kommer bombene. Uskyldige. Keisersnittfødte på vei mot livet. Atomene klemmer seg sammen og gleder seg til festen. Metamorfosen. "Snart er vi nye atomer". Det skal bli vakkert. Det skal bli varmt. Det skal bli slutt på den kalde krigen. Dette er den varme krigen. Dette er et kort dikt uten rim og avsnitt.

Nytt vannkraftprosjekt på Veierland

Initiativrik ungdom satser der NVE svikter. Nokart Brynildsen og Bjørn Alexander Iversen har begynt på et gigantprosjekt i miniatyr (kjempestort til å være så lite).

(BAI) Ved foten av Putås mot Krika finner vi et av Veierlands minst omtalte vannkraftprosjek-

ter. Redaksjonen kan etter en rask befaring konstatere at anleggsarbeidene på det nærmeste er ferdig.

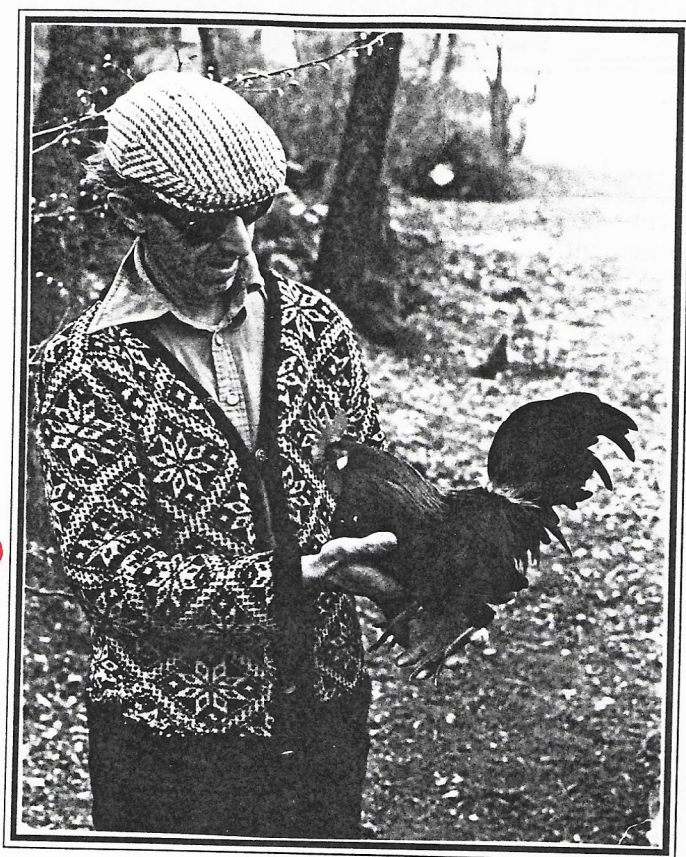
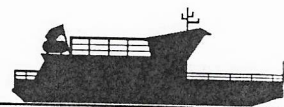

Demningen med sluseklaffer var montert, det samme gjaldt rørgater og vantturbine. Vantturbinen var i prøvedrift under befaringen (generatorene var ikke tilkoblet). Generatorene var brakt frem til anleggsplassen klar til montering.

Vannføringen i vassdraget på befæringsstidpunktet anslås til ca 11 pr. sekund. Fallhøyden i første byggetrinn er på 0,4 meter, men i byggetrinn 2 kommer ytterligere 0,3 meter.

Dette skulle ifølge forlengst bortglemt fysikk-lærdom gi en effekt på ca 8W eller en årlig energimengde på 70 kWtimer (70 000 W timer). Med en kWt pris på 15 øre skulle utbyggingen kunne innbringe ca 10 kroner pr. år.

Jeg ville nok satse på en sommerjobb ved siden av tror jeg.

Det lille barnet og havet

PAC

Det er vår ved Tangen brygge.

Toåringen tar de aller første litt usikre skrittene ved vannkanten. Ennå ikledd skjurf og lue. Den eneste store forskjellen består i litt lettere skotøy enn vanlig. Hun ser utover det speilblanke vannet. Belagt med mengder av gull, gull gavmildt gitt av den varme solen. Stemningen gir et løfte om lange, varme sommerdager. Dager hun ikke kan huske, bare såvidt skimte i billedform. Vannkanten beveger seg, i sakte fart, mot og fra, mot og fra. Tynn som en kniv hakker den opp tiden. Sparer den i bølgene, men gir den aldri ifra seg igjen.

Blanke småstein og biter av skjell. Alt fanges inn av barnesinnet. Glad tar hun et skjell opp i hånden. Forsiktig viser hun frem skatten. Her er så mye å se, ta i og smake på. Hun begynner smått om senn å få opp farten. Det haster litt. Den undrende holdningen går etterhvert over i gledesutbrudd for hver nye oppdagelse, noe som kan flyte mot fjerne land og noe som synker med det samme. Ting som flyter kaller hun båt, det andre kjenner hun ikke navnet på, hun blir stille.

Hun virker glad og lykkelig resten av dagen. Og flere dager etterpå. Møte med havet er en stor ting.

Hanen galer i øst

(PAC) Det må være en spesielt ildfull sjel du har i hønsegården, herr Klyve. Den galer i vilden sky både sent og tidlig. Eller er det våren som får humøret til å stige til slike høyder? "Neida, det er hovedsaklig de to store hanene i hver sin innhegning som sloss om oppmerksomheten fra hverandres harem. Med det andre er de like ivrige hele året."

Vi er på besøk hos Karl Klyve, i hytta syd for Else Berit. Han forteller at han har hatt fritidshjemmet sitt her ute siden 60-tallet, og er nå delvis pensjonert. Bare innimellom reiser han til huset sitt i Oslo, for å ta enkelte jobber. Han er skipsingeniør og beskeftiger seg med taksering av skader på skip. Vi har inntrykk av at helst er han på Øya hele tiden, men kona vil også gjerne treffe ham.

Ved hytta har Karl Klyve flere inngjerdinger og små hus hvor høner og haner lever lykkelig sammen. Og under slike frie forhold ender det gjerne med en del kyllinger. Dagen før vårt besøk nedkom 24 stykker. Og den stolteste var nok herr Klyve selv. Tørre og fine kravlet småtassene rundt under varmelampen og frydet seg over livet.

Høner i flere farger og størrelser går omkring og napper i seg gress og småkryp. Klyve har både rasehøns og krysninger og liker å studere de forskjellige fremtreden. Eksotiske navn på rasene, hør bare; Jersey Giant, Red Rhode Island og Kotchin, det siste visstnok en indisk rase. Og Danske Landhøns. Alle trives utmerket i det høye nord, bare de får nok mat og godt stell.

Klyve selger gjerne kyllinger, de legger gode egg og gir i tillegg velsmakende kjøtt. Med forholdsvis beskjedne midler kan man få mye glede og nytte av hobbyen. Ta kontakt.

Det hele startet med en flokk fasaner. Men disse klarte å stikke seg vekk en vinter, og det er nok Klyve vi har å takke for den praktfulle fasanbestanden som er på Øya. Noen sier det er rev her, men Klyve har ennå ingenting merket. Bortsett fra en stor villkatt har han ingen konkurrenter.

Det kan kanskje bli vel intens og tidlig vekking for de nærmeste naboene, og Klyve vet å pakke hobbyen inn i bomull når det er nødvendig. For en som tidligere er vekket av bilstøy er dette topp sjarmerende, men vi er ikke alle like.

Tenke globalt, "handle" lokalt

Støtt Nærbutikken

Veierlendingen – Øya's ledende lokalavis?

(PAC) Det første nummeret av **Veierlendingen** er vel i havn, nemlig hjemme hos dere. Avisen ble over all forventning meget hyggelig mottatt. Dette sporer til oppbrettede ermer og fortsatte utgivelser, nå i større opplag. Nr. ble trykket i 70 eksemplarer, denne gangen våger vi oss på 200 trykker.

Til dem som ikke har kastet det første nummeret, vi er så ubeskjedne å regne med økende samlerverdi, så gjem det på loftet. Og vær så god, her kommer toeren. Vi håper på liknende mottakelse nå også, selv om all erfaring tilsier at, nei, ener'n var bedre! Men vi stikker hodene i hvert vårt hull i jorden, og publiserer.

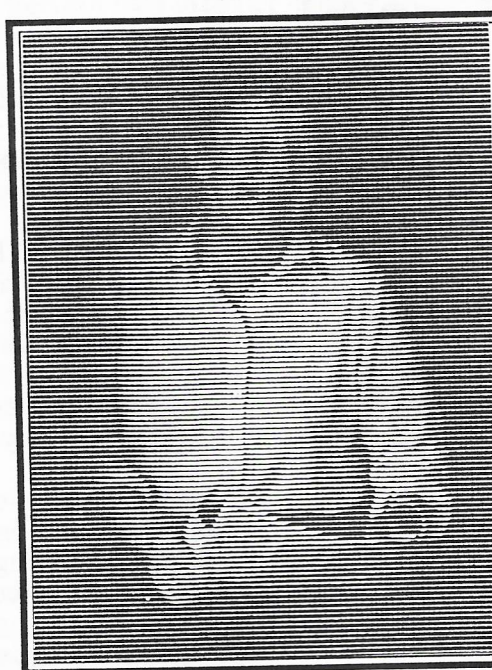
Først og fremst må det innrømmes at finansene er skrale. Derfor må vi desverre selge denne utgivelsen mot kontant betaling. De som allerede har vært så vennlige å støtte oss, er nå abonnenter. Vi må prøve å ta kr. 10.00 for hvert blad i abonnement på Øya, Kr 15.00 hvis bladet må sendes i pos-

ten. Løssalg kr. 12.00.

Fraflyttede Veierlendinger, hyttegjester og andre er hjertelig velkomne til å tegne abonnement.

Og skribenter, de er velkomne, de. Desverre har vi ikke hørt et

pip uten å be inderlig først. Det er synd, for dette kan fort bli en stor egotrip, og det er ikke meningen. Så, Veierlendinger, ta brevene opp av papirkurvene igjen. Ryktene svirrer, og vi tror innleggene kan ha havnet der. De er gull verdt for oss.

Signe stråler av lykke.

Hun har, som en av de aller aller første, mottatt førsteutgaven av Veierlendingen.

Vi lover is til kjøper nr. 1 million (bestill 1 mill. eksemplarer i dag og du har isen i morgen).

Sandfilteret ved fyllinga virker

(PAC) Det tidligere omtalte sandfilteret ser ut til å virke etter hensikten. Holger tar oss med og viser frem.

Fra fyllingens laveste punkt ledes sigevannet gjennom en tett ledning inn i en kum hvor det tas prøver av vannet, et såkalt referansepunkt. Her vil vannet være mest forurenset. Fra denne kummen går vannet i et sandfilteranlegg til neste prøvetakingspunkt, også en kum, hvor den eventuelle renseeffekten kan måles. Herfra spres vannet ut i terrenget gjennom fire perforerte rør lagt i vifteform.

I det skrå terrenget kan det oppstå

problemer når regnvann i store mengder skyller nedover på tvers av sandfilteret. Ved at dette flomvannet kan blande seg med det som skal til rensing, tynne dette ut, og dra det i uønsket retning før ferdigbehandling. Derfor er dette regnvannet ledet ned i en grøft, inn i en kum og i tette rør tvers over renseområdet. Inn i en ny kum og så gjennom nye rør langt ned i skogen.

Det er allerede tatt en prøve i kummen, og denne var positiv. I det ligger at man ikke fant spor etter tunge metaller eller andre miljøgifter. Her er vi tydeligvis vitne til et godt tiltak. Veierlendingen vil

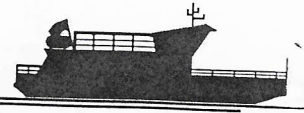
spent følge den videre utviklingen.

Men kast endelig ikke mer gift i søpla av denne grunnen. Avisen vil kontakte kommunen for å få råd ved avhending av slike stoffer. Vi vil også gå til innkjøp av den nye miljøhåndboka for formidling av diverse miljøtips.

Vis sjøvett i sommer

**Ha passende
brannsluknings-
utstyr i båten**

Sot i pipa?

Veierlendingen har løsningen

(PAC) Fyringsesongen er nå over i vår del av landet. Det var ikke mye brennstoff som gikk med i år, heldigvis. Men resten går nok til vinteren igjen.

Neste punkt på dagsordenen blir da feiingen. Det oppdages sikkert en del blanksot rundt omkring i de tusen piper etterhvert som feieren går rundene. Blanksot som ved uheldige omstendigheter vil resultere i pipebrann.

Første året han bodde på Øya fikk Huseieren ved selvsyn konstantert at, joda, pipa var som et svart speil av trestjerners kvalitet innvendig. Livredd for den røde hane var han, og sporenstreks, rett i butikken. Om de hadde gode og billige råd der? Selvfølgelig hadde kjøpmannen det, for en hundrelapp kunne man erverve en liten boks avstotingsmiddel. Den var riktignok liten, men ville vare lenger enn i en fyringsesong, bedyret kjøpmannen, og denne fungerer virkelig.

Nå ja, tenkte Huseieren, dette virket noe for lettvindt, bare strø litt pulver i varmen en gang i uka.

Han hadde mer tro på potetskall, gråpapirposer og rå bjørk.

Men handelsmannen hadde ikke noe annet, han, så Huseieren tok med seg boksen og gikk.

Neste vinter memorerte mannen denne episoden, fant frem boksen og begynte å tilføre ildstedet hekksepulveret. Han hadde som sagt ikke mye tiltro til behandlingen, men en hundrekroner var allerede brukt, så pliktskyldig fulgte han bruksanvisningen.

Stor var derfor forundringen da feieren ved neste korsvei, kom ned av taket og uttalte til mannen at, nei pipa, den var så god som ny, den. Huseieren klatret selv møysommelig opp i høyden for å skue resultatet, og jommen hadde feieren rett. Her kunne man tydelig se den rene, grå Lecaoverflaten igjen.

Så, til den det måtte vedkomme, gå hen og gjør likedan. Resultatet overgår innsatsen i rikt monn.

Nattesøvnen blir også bedre.

(Fortsettelse fra side 7. Bunnstoff)

tør være velkjent for en del, men vi tar en kort repetisjon. Den "Galvaniske prosessen" gjør at kobberet i bunnstoffet spiser opp aluminiumen i den delen av på hengeren, hekkaggregatet eller seildrevet som er i vannet og samtidig i kontakt med det kobberholdige bunnstoffet.

Det vil fortsatt bli produsert og solgt små bokser med tinnholdig bunnstoff til påsmøring av mindre flater, slike som seildrev og hekkaggregater. I så tilfelle må drevet og minst 1 cm. av det omliggende området stoffes med dette bunnstoffet. Vær spesielt nøye med å **ikke søle så mye som en dråpe kobberstoff på aluminiumsflater**, det kan få katastrofale følger. Følg også nøye med på eventuelle anoder, slik at disse blir skiftet i tide. Fabrikanten anbefaler samtidig at lakkskader på aluminiumen repareres før påsmøring av bunnstoff. Dette kan gjøres med klorkautsjukprimer.

Hvis du er i tvil om noe, så spør en forhandler. Men ødelegg ikke drevet i ren uvitenhet. Forøvrig ønsker vi god sommer!

Fluer på mitt bord

BAI

Som bursdagsbarn kom fluene – de lekte på mitt bord. Og de var ikke slemme slik alle voksne tror.

De trøstesang om dagen i mange mørke år. De kilte meg på magen og slikket mine sår...

Vis sjøvett i sommer

Lær å bruke båtens brannslukningsutstyr

Oppdragelse

(BAI) 1. mai kunne en av redaktørfruene fortelle følgende historie fra en kassekø på Hønefoss (vi gjentar) på Hønefoss:

I køen, som var blitt noen meter, sto en eldre dame, en 4-7 års gutt, guttens mor og en (pønkete?) ung-gutt som spiste yoghurt. Rekkefølgen var som nevnt.

Guttungen (4-7 år) sto med en trillevogn som han stadig, med god fart, dyttet inn i ryggen på den eldre damen. Den eldre damen snakket gjentatte ganger til gutten uten at dette hjalp. Til

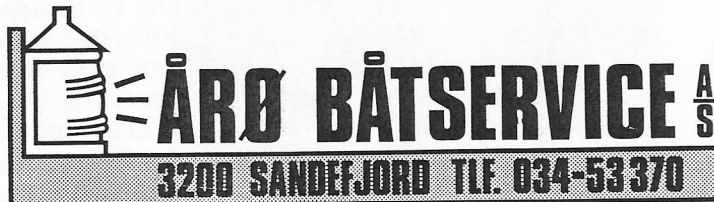
slutt henvendte hun seg direkte til guttens mor og ba om hjelp. Guttens mor beklaget det hele, men siden man der i familien praktiserte fri barneoppdragelse kunne hun ikke gripe inn.

Dette var jo leit tenkte den eldre damen. Det samme tenkte nok ung-gutten som sto bak i køen. Han tok sin halvspiste yoghurt og tomte denne langsomt i barnemorens hår. Barnemoren ble ikke bare irritert. Rød av sinne snudde hun seg til ung-gutten som smilende beklaget at man også hjemme hos ham praktiserte fri oppdragelse.

Båter og motorer for fritid og yrke. Salg og service. Sommer og vinter.

Johnson	Utenbordsmotorer. Modeller fra 2 til 200 hk. Det finnes alltid en Johnson som passer deg.
Volvo Penta	Motorer • Service • Reservedeler
Askeladden	Allsidig båtprogram. 9-12-14-16 fot. Båter for årer, motor og seil.
Rana	Stort program for fiske, fritid og fart.
Wester	Tur- og landstedsbåt.
Wesling 16'	og Wesling 14'. For fart og glede.
Fun 3	Selvlensende 13 foter. Max motor 30 hk.

Siste-Siste-Siste

Hønseri II

(BAI) **Tore Halvorsen har startet hønseri.** Den store overraskelsen kom da han pakket opp (?!?) gebursdagspresangen fra sine barn. 4 yndige unghøner, en bråkjekk hanekjylling (med hårete ben) og den nødvendige mengde med hønsenetting.

Fuglene var renrasede individer med dertil stamtavler.

Kjenner vi Halvorsen rett kan vi gratulere med fire nye familiemedlemmer. (Oscar og damene!!)

Vis sjøvett i sommer

Husk årer i båten

En spøkeshistorie

(PAC) Det spøker på Tangen. Tror jeg. I et helt alminnelig husbankhus. Jeg er litt redd for å skrive om det. Vi har ikke sett henne etter at vi snakket om henne. Og nå blir hun vel borte for alltid. Det er litt trist. Vi savner henne.

En vinterettermiddag kom jeg til meg selv igjen, etter en god strekk på sofaen. Idet jeg åpnet øynene så jeg henne første gangen. Hun sto borte ved ovnen, urørlig. En vever liten skikkelse, grått hår og ikledd et nattlinné. Du tøyser, sa jeg til meg selv, men hun ble ikke borte. Hun gjorde ingenting, bare så på meg, vennlig, rolig. Jeg fikk på en måte tillit til henne. Først da jeg rettet meg opp, gikk hun og var borte. Jeg nevnte det ikke for noen.

Noen tid senere hadde vi svigermor på besøk. Hun er glad i en

prat. Det var på forsommeren og vi var ferdige med et stykke arbeid i haven. Over en kaffekopp nevnte hun at hun hadde sett en dame i nattlinné betrakte oss fra høydedraget bak huset. Hvem kan det ha vært? spurte hun. Er det et sanatorium eller lignende her ute? Det var ikke så varmt.

Nei, det er nok henne det, sa min ellers så jordnære hustru. Henne? spurte jeg. Har du også? Ja, flere ganger, ved ovnen. Hun er snill, god.

Siden har vi ikke sett henne. Det er litt trist. Men jeg kan nesten fornemme at hun leser over skuldren min nå. Mildt og nyskjerrig.

Ikke før idag så vi henne igjen, i Torger's bygdebok. Et fotografi bak i boka. Det er helt sant. Tror jeg.....